ది మాన్లీ మాన్

డాక్టర్ శామ్యూల్ ముఖానికి మాస్క్, చేతులకి గ్లౌజు తొడుక్కున్నాడు. తెల్లటి ఏప్రన్ వేసుకొని గదిలోకి వచ్చాడు. ఓ పక్క వెంకటలక్ష్మి నిలబడి వుంది. కళ్ళలో నీళ్ళ తెరలు అస్పష్టంగా వెలిశాయి. ఒక్కక్షణం ఆమెను వెళ్ళమనాలా ఉండనివ్వాలా అన్న మీమాంసలో పడ్డాడు. ఆమె డాక్టరు. జరగబోయేదేమిటో ఆమెకు తెలుసు. ఉండాలనే ఏప్రన్ వేసుకొని లోపలికి వచ్చింది. తనెందుకు కాదనాలి?

బల్లమీద అందమయిన శవం. ఒకప్పుడు తను ఈర్ష్యపడే అందమయిన శరీరం. శవం తలకి ఫ్రేమ్ బిగించి రంపంతో స్కల్ కోశాడు. మెదడును వేళ్ళతో బయటికి తీశాడు. వెంకట లక్ష్మి దూరంగా గోడకు అనుకు నిలబడి వుంది. ట్రేలో వేస్తున్న ఆ చిక్కటి తెల్లటి పదార్థాన్ని చూస్తూ దాంట్లో ఏమూల తన మనశ్శాంతిని నాశనం చేసిన ఆలోచనలు రూపుదిద్దుకున్నాయా అనుకొంది. కత్తి మెడనించి ఛాతీ వరకు సాగింది. పన్నెండు గంటలక్రితం ఆగిపోయిన గుండె తెలుస్తోంది. ఆ శరీర భాగంలో తనకు దక్కవలసిన స్థానం దక్కివుంటే! ఆమెకు ఊపిరి తిరగడంలేదు. శామ్యూల్‌కి మొదటిసారిగా ఎందుకనో ఈ పని చాలా క్రూరంగా వుంది. వెంకట లక్ష్మి కన్నీరు యిప్పుడు స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఊపిరితిత్తులు తీశాడు. తనచుట్టూ పెనవేసుకున్న చేతుల మధ్య ఎన్నిసార్లు ఆ ఊపిరితిత్తుల్లో గాలిస్తంభించి పోయింది. కాలేయం తీశాడు. దాన్ని చూస్తూ శ్యాముల్‌కి నవ్వొచ్చింది. లారీ చక్రాలు ఈ జీవితానికి ముగింపు రాస్తాయని ఎప్పుడనుకున్నాడు. ఎన్ని గాలన్ల బ్రాందీని తట్టుకొని ఈ 'కాలేయం' నిలదొక్కుకుని వుంది!

"యూ డెవిల్ సిరోసిస్– యు బ్లడీ ఫూల్

"ఐడెవిల్ లాక్ ఆఫ్ లవ్ వెంకీ" తాగొద్దని ఎన్ని వందల సార్లు ఏడ్చిందో. నాలుగేళ్ళ కిందట, తాగమని ఎన్ని లక్షల సార్లు మొత్తుకుందో.

"నా కోసం మరో నాలుగేళ్ళు బతకవా రాజా"

"ఎందుకూ – విసుగేస్తోంది"

"మరి నీ రుణం ఎలా తీర్చుకోను?"

"ఎప్పటికయినా నీ చేతుల్లోనే చచ్చిపోతాను. నువ్వు నా ప్రతీ పార్టునూ తెరుస్తూ నా జీవితంలో అమూల్యమయిన అనుభూతుల్ని పోగుగా పోస్తావు'

వేదాంతిలాగ ఆ మాట అంటున్నప్పుడు అతను మాట్లాడకుండా ఉండడానికి ఆ రోజు డ్రింకు పోసింది. హొరైట్ హీయీజ్!

"నా కోమాట యిస్తావా?"

"యివ్వను. ఎందుకో తెలుసా? నువ్వే మడుగుతావో నాకు తెలుసు."

ఏడుపొచ్చింది. "యూ ఆర్ఏ కవర్డ్. నువ్వు పిరికివాడివి"

"కృతజ్ఞతలు మనిషిని పిరికిని చేస్తాయి వెంకీ. నువ్వు బతుకంతా నాకు రుణపడి వుండాలి. నీ రుణం తీరిపోతే– నేనేమయిపోతానో "

"నేనడిగేది, నువ్వనుకొనేదీ ఒకటి కాదు"

"ఏమిటి? " మొదటిసారి కంగారు పడ్డాడు.

"ప్రతీ నెలా కారు మార్చగలిగే స్తోమతు వుంది. దయచేసి మోటార్ సైకిలు వద్దు"

"వెంకీ– నువ్వు త్వరలోనే డాక్టర్వి అవుతావు. కోసి తీశాక ప్రతీ అవయవం చాలా డల్గా, బోరింగ్గా కనిపిస్తుంది. కాని మృత్యువుకి ప్రతీ క్షణం దగ్గరగా వుంటూ దాన్ని మోసం చేస్తూ బతుకుతున్నాననుకోవడంలో, చివరగా మృత్యువు చేతుల్లో ఓడిపోయి నప్పుడు వచ్చే షాక్ని ఆ శరీరంలో కనిపెట్టగలవేమో– పోస్ట్ మార్టం చేసేటప్పుడు గుర్తు చేసుకో"

గొప్పజ్యోతిష్యుడు రాజా. జరిగే ప్రతి క్షణాన్నీ యిలాగే జరగాలని నిర్దేశించినట్టు– మొగాడ్!

"హీ యీజ్ సైకిక్" పక్కకి వచ్చి అన్నాడు శామ్యూల్.

గతంలో అతని మాటలు గుర్తుకొచ్చాయి.

"అతను నిన్ను నలిపి మసి చేస్తాడు. పువ్వుని నలిపినట్టు నలిపేస్తాడు" శామ్యూల్ ఎన్నిసార్లు బెదిరించాడో! ఆ మాటలు విన్నప్పుడల్లా నవ్వుకొనేది. ఎన్నిరాత్రులు ఆ మాటలు గుర్తు చేసుకొని ఆశగా అనుకొనేదో! నన్ను నలిపి మసి చెసెయ్యడేం! పువ్వుని నలిపినట్టు నలిపెయ్యడేం?

తాగినకొద్దీ అతనిలో మార్దవం పెరిగేది– వాడిపోతున్న కొద్దీ మల్లెపువ్వు తెగిపోతున్న జ్ఞాపకంలాగ. జారిపోతున్న అనుభవంలాగా సువాసనని పెంచుకున్నట్టు. అతన్ని తాగనివ్వక ఒక్కసారి అతన్ని మోసం చెయ్యగలిగితే!

"వెంకీ! ప్లీజ్! అందరూ కష్టాల్ని మరిచిపోవడానికి తాగుతారు. నేను సుఖాన్ని నెమరువేసుకోవడానికి. నన్నిలా వదిలెయ్"

ఎన్నిసార్లు స్పృహ తప్పిపోయి వాలిపోయిన అతని కాళ్ళమీద తన కన్నీళ్ళు వరదలు కట్టాయో—ఎన్ని పగళ్ళు.... అతను హఠాత్తుగా ఉదయమే మాయమై— అర్థం లేకుండా తెల్లవారాయో!

తను డాక్టరు కాకుండా వుంటే యివాళ యిక్కడ నిలబడేది కాదు. ఈ చిత్ర హింస వుండేది కాదు. శామ్యూల్‌ని బ్రతిమాలి ఈ గుండెని అడ్డంగా కొయ్యనిస్తే ఇందులోనూ ఒక భాగం చచ్చిపోయి వుంటుంది. ఎందుకు? అర్థంలేని ఆ వింత మానవుని చావుకోసం— ఎందుకు?

-----0-----

ఆగస్టు 16, 1961

స్వాతంత్ర్య దినోత్సవం వేడుకలు చూసి సాయంకాలం హైదారబాద్‌కి ప్లేన్ టికెట్టు 'ఒకే' కాక, యిర్వై రూపాయలు లంచం యిచ్చి మరునాడు జి.టిలో టికెట్టు సంపాదించి కరెక్టుగా 14 గంటల్లో చావుకి అతి దగ్గరగా వచ్చాడు రాజా. ఆ తర్వాత యివ్వాల్టికి మరో ఏడేళ్ళు మాత్రం బతికాడు. ఇప్పుడతనికి 30. చావు తన బాధ్యతని మరో పదేళ్ళు బదిలీ చేసింది. ఈ ఏడేళ్ళు అతను బతకడంవల్ల ఏం జరిగింది. ఓ అమ్మాయి హృదయం విచ్ఛిన్నమయింది. ఓ లక్ష రూపాయల స్కాచ్ విస్కీ ఖర్చయింది. రెండు జీవిత కాలాల పాటు మనిషిని కాన్సర్‌తో బాధ పెట్టగల కొన్ని టన్నుల సిగరెట్లు ఖర్చయ్యాయి.

పెద్ద రైలు ఆక్సిడెంటు. నుగ్గునుగ్గు అయిన ఫస్టు క్లాసు కంపార్టుమెంటుమీద తలపడి పగిలిన ఓ అమ్మాయి కాళ్ళకి చుట్టుకున్న కారణంగా కంపార్టుమెంటు కింద అంతం కావలసిన ఆ జీవితం నిలదొక్కుకుంది. వెంకట లక్ష్మి ఆరు వారాల తర్వాత కళ్ళు విప్పింది. అతని అందమయిన ముఖానికి ఎడంవేపు కణతమీద చిన్న ప్లాస్టరు. అదే మొదటిసారి రాజాని చూడడం.

"చచ్చి పోదామని తొందరపడ్డ నన్ను కాళ్ళకు చుట్టుకుని ఆపావు, అందుకనే నీ రుణం తీర్చుకోడానికి నేను బతికి ఉన్నాను" ఎప్పుడూ రాజా నవ్వుతూ అనే జోక్. "ఇలా రోజులు గడవాల్సి వస్తుందని తెలిస్తే, సాధ్యమయితే ఆ రోజు కాళ్ళు వదిలేసేదాన్ని" అని ఎన్నిసార్లు అనుకుందో!

తనకున్న ఒక్క మేనమామ ఆ కంపార్టుమెంటులో ఎక్కడో కనిపించని చోట చచ్చిపోయాడు. శవం కూడ దొరకలేదు. ఆ రైలు యాక్సిడెంటు జరగకపోతే తను ఫుడ్ కార్పొరేషన్ గుమస్తా అయ్యేది. తర్వాత ఎందుకు కాలేదు? రాజా కానివ్వలేదు. "నువ్వు నన్ను చచ్చిపోకుండా ఆపావు వెంకీ, నేను చచ్చి పోయేలోపల నీవల్ల సాధించే గొప్ప ప్రయోజనం వుంది. అదేమిటో యిప్పుడు అడక్కు. నేననుకున్న కల నిజమయినప్పుడు

చెప్తాను. నిన్నేం చేయాలో నా మనస్సులో ఓ పథకం వుంది. ఆరేళ్ళ తర్వాత – కాదు– పదేళ్ళ తర్వాత నువ్వెలా వుంటావో నా కళ్ళలో బొమ్మ కనిపిస్తోంది. చెప్పు. నేను చెప్పినట్టు చేస్తావా వెంకీ!"

చివరి ప్రశ్న దయనీయంగా అడిగినప్పుడు ఏడుపొచ్చేది! "నన్ను గొప్పదాన్ని చెయ్యడానికి బతిమాలుతావేం! శాసించవేం! నీకోసం బతికిన దాన్ని నీవల్ల పెరిగిన దాన్ని నువ్వేం చెయ్యమంటే అదే చేస్తాను"

నల్లటి అడవి–తన జుత్తులో చేతులు పోనిచ్చి చెయ్యి చుట్టూ తిప్పుకొని – "ఆక్సిడెంటుకి ముందు ఎందుకు కనిపించలేదు వెంకీ" అనేవాడు.

"యూఫూల్! ఆక్సిడెంటు వల్ల కాకపోతే మనం కలిసేవాళ్ళమే కాదు."

పగలబడి నవ్వేశాడు. అందులో పెద్ద నవ్వుకోవలసిన విషయం ఏముందని?

----- 0 -----

"ఇప్పుడేం చేస్తావు" సిగరెట్లు కాలుస్తూ ఆస్పత్రి నుంచి విడుదలయి వెళ్ళేటప్పుడు కారులో కూర్చుని అడిగాడు.

"ఈ క్షణం నుంచి నీ బతుకు నీది. చెప్పు, ఎక్కడ వదిలి పెట్టమంటావు?" అని అడుగుతున్నాడా అని ఒక్క క్షణం గుండె ఝుల్లుమంది.

"చెప్పండి, నా కోసం ఎందుకింత డబ్బు ఖర్చు చేశారు?" అంటే నవ్వాడు. కారణం తెలిశాక సమాధానం చెప్తాను. చెట్టున వున్న పువ్వులన్నీ కోస్తాం. ఓ పువ్వు ఎందుకనో వదిలేస్తే అందంగా, హాయిగా వున్నట్టనిపిస్తుంది. నువ్వు బతకడం వల్ల ఈ ప్రపంచానికి ఓ చక్కని అందం దక్కుతుందనిపించింది. ఇది ఒక కారణం కావచ్చు."

"ఇప్పుడేం చేస్తావు?"

చేతనయితే, సాధ్యమయితే చచ్చిపోవాలని వుంది. తనకెవ్వరూ లేరు. మేనమామ బతికివుంటే అతని క్షయ వ్యాధిని నయం చెయ్యడానికి ఇద్దరూ కలిసి బతకడానికి ఉద్యోగం చేసేది. కాని యిప్పుడు–?

"నాకు ఫుడ్ కార్పొరేషన్‌లో ఉద్యోగం వస్తుంది. విజయవాడ వెళ్ళి అపాయింట్‌మెంట్ కోసం ఎదురు చూస్తాను"

"ఉద్యోగం చేసి?"

"ఏం ప్రశ్న? గవర్నమెంటుని ఉద్ధరిస్తాను"

నవ్వలేదు రాజా. చాలాసేపు రోడ్డుని చూస్తూ కారు నడిపాడు: "నువ్వు డాక్టరువు కావాలి వెంకీ. హైదరాబాద్‌లో నువ్వు చదువుతావు. తర్వాత జిప్‌మర్‌లో పోస్టు గ్రాడ్యుయేషన్. స్పెషల్ కోర్సు ఏమిటో అప్పుడు చెప్తాను. మరో సంవత్సరం ఎడింబరో–ఎలా వుంది నా ఆలోచన?"

నవ్వొచ్చింది. "మరి ఇప్పుడేం చేస్తావు అని ఎందుకడిగారు?"

"నిన్ను వదిలించుకొందామని కాదు. నీ ద్వారా నేను సాధించాలనుకొన్న లక్ష్యాన్ని సాధించగలనో లేదో తెలుసుకొందామని"

"గుమస్తా కావాలనే ఆలోచన ఉన్న అమ్మాయి–"

"షటప్. నిన్ను నేను బతికించాను. నీ మీద సర్వాధికారాలూ నాకున్నాయి"

ఆ క్షణం ఎంత గర్వపడిపోయిందో! ఆ సర్వాధికారాలు ఒక్కనాడయినా చూపించలేదేం– ప్రాధేయ పడినా, ఆవేశపడినా.

ఓ రోజు కోపం వచ్చి "ఆరోజు నీ మాట కాదంటే ఏం చేసేవాడివి?"

ఆమె కళ్ళల్లో కళ్ళు పెట్టి "ఇలా ముఖాన్ని ఆనించి వెళ్తున్న కారు యాక్సిలరేటర్ పూర్తిగా తొక్కేవాడిని. మన చావు మరో 20 రోజుల తర్వాత తన ప్రయత్నాన్ని ముగించుకొనేది!"

ఆ క్షణాన్ని ఆమె ఎంత ప్రేమించేదో!

*****

హైదరాబాద్‌లో మెడిసిన్ సీటు సపాదించాడు. హాస్టల్లో చేరుస్తాడనుకొంది. ఒక యిల్లు వేరేగా అద్దెకి తీసుకొన్నాడు. ఓ పనిమనిషినీ, కుక్కనీ ఏర్పాటు చేశాడు. పది రోజుల్లో ఫోను, తన గదిలో డబుల్ స్ప్రింగ్ కాట్, చిన్న సోఫా సెట్, నాలుగు కప్పులు పట్టే పెద్ద ఫ్లాస్కు, చదువుకొనే బల్ల, కుర్చీ అన్నీ కొత్తవి – ఎర్రటి కెంపులాంటి, సాయంసంధ్యలో రంగు కలిసిపోయిన ఓ గుండెకాయ బొమ్మ – ఆ గోడని చూస్తే భయమేసేది.

"ఏమిటది!"

మృత్యువు. ఎవరో అందంగా వేశారు. అటు వేపు చూడకు."

"మరెందుకు కొన్నావు?"

"నీకు అక్కరలేని, లేదా ఉపయోగంలేని వస్తువు ఈ సృష్టిలో ఒకటుందని గుర్తుచెయ్యడానికి"

"యూ ఆర్ స్ట్రేంజ్!"

నవ్వాడు.

"నీకు చాలా డబ్బుందా?"

దీపాలారిపోయాయి. "వెంకీ" అని చీకట్లో చేతులతో తడివాడు. ఆమె పెదవులు అందాయి వేళ్ళకి... గుండె ఝల్లుమంది. ఆ వేళ్లతో ఆమె చెవులు తడివి, వాటిదగ్గర తన పెదవులు వుంచాడు. "ఈ క్షణం నుంచి దీపం వెలగదనుకో. నువ్వు ఆరేళ్ళు మంట వేసుకొని పనిచేసుకోడానికి సరిపోయే కరెన్సీ వుంది".

పగలబడి ఎంతసేపు నవ్వాడో! ఆమె భయపడింది. కాస్సేపటికి హఠాత్తుగా లైట్లు వచ్చాయి. అతను తుళ్ళిపడ్డాడు. అతని కళ్ళల్లో నీళ్ళు చూసిందా తను?!

*****

మళ్ళీ ఆరు నెలలకి కనిపించాడు. అతను ఎక్కడుంటాడో తెలీదు. ఎప్పుడు వస్తాడో తెలీదు. ఎక్కడికి వెళ్ళాడో తెలీదు. తన అవసరాలు తీరిపోతున్నాయి. చదువు గడిచిపోతోంది. అతను బతికే ఉన్నాడా? లేదా, తన పట్ల బాధ్యత వదిలించుకున్నాడా? అతను వెళ్ళాక తన మంచం తలగడకింద వంద రూపాయల నోట్లు–యిరవై–చూసింది. డబ్బు ఇంకో వారానికి అయిపోతుందనగా రిజిసర్డు పోస్టులో చెక్కు పుస్తకం వచ్చింది. అన్ని చెక్కులనిండా అతని సంతకాలు. కవరుమీద అమెరికా స్టాంపులు. ఆశ్చర్యపోయింది. అమెరికాలో ఏం చేస్తున్నాడు?

మరి రెండు వారాలకి ఫోను. "వెంకీ! హౌ ఆర్ యూ?" అన్నాడు. ఆ గొంతు విని ఏడుపొచ్చింది. అతన్ని చూశాక ఎందుకో చెప్పరాని దిగులు. గడ్డం పెంచాడు. అప్పుడు ఆమెకి అర్థమయింది. ఆ గడ్డంలో ఎన్ని తెల్ల వెంట్రుకలు! అంత చిన్న వయసులో.

"నీ చదువు ఎలా సాగుతోంది?" నవ్వుతూ నడుంచుట్టూ చెయ్యేసి పలకరించాడు.

"నా చదువా? నీదా?"

"చదివేది నువ్వే. కాని అది నా కోసం. చదువు నీ బాధ్యత వెంకీ! ప్రతిరోజూ నువ్వు రుణపడిపోతున్నావు నాకు"

"చెప్పు. ఎలా తీర్చుకోవాలో చెప్పు. ఏం చెయ్యాలో చెప్పు" ఏడుస్తూనే అడిగింది.

బలంగా తన చుట్టూ చెయ్యి వేసుకొని దగ్గరికి తీసుకున్నాడు. అంత సులువుగా చెప్తానా? కోరిక అడిగేముందు యిచ్చే అర్హత దేవతకి ఉండాలిగా?"

"నాలో ఆ అర్హత ఏనాటికయినా వస్తుందని నీకెలా తెలుసు?"

"నా మీద నాకు నమ్మకం వుంది వెంకీ–నీ మీద నేను ఉంచిన విశ్వాసం మీద నమ్మకం వుంది"

"ఈసారి నాకు చెప్పకుండా వెళ్ళిపోకూ?" అంది.

నవ్వాడు, "సాధ్యంకాని మాటలు యివ్వను వెంకీ. టేకిట్ ఈజీ, నేనుండడంవల్ల నీ చదువు చెడిపోతుంది."

"కనీసం ఎక్కడుంటావో చెప్పు"

"నేనెక్కడుంటానో నీకు తెలిస్తే, నువ్వూ అక్కడే వుంటావు. నేను చెప్పేవరకు– నేను ఉండమన్న చోటే ఉండు"

" ఆ రాత్రి బాగా తాగాడు. ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తనకి నిద్ర పట్టింది. ఓ రాత్రి మెలుకువ వచ్చేసరికి మూసిన తన కళ్ళని చూస్తూ తన పక్కనే పడుకొని–

"ఏం చేస్తున్నావు?"

"నీ ఊపిరి తాగుతున్నాను"

అతని శరీరం తియ్యని వాసనని తట్టుకోలేక పోయింది. అతన్ని రెండు చేతులతో మీదకి లాక్కుని "రా–ఐ వాంట్ యూ" అంది ఆవేశంగా. ఎంత అందంగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు!

"వద్దు వెంకీ! ఐ యామ్ సారీ– మళ్ళీ ఈ పొరపాటు చెయ్యను"

"నో వీల్లేదు. నువ్వు నాకు దక్కనిదే ఈ రాత్రి తెల్లారదు"పసి పిల్లలాగ మారాం చేసింది, ఏడ్చింది, కేకలు వేసింది. చాచి లెంపకాయ కొట్టాడు.

మర్నాడు తెల్లారేసరికి మాయమయ్యాడు.

****

మెడిసన్‌లో ఫస్టుక్లాసొచ్చింది. మద్రాసు ప్లేన్‌లో తీసుకెళ్ళి తనే స్వయంగా కారులో వచ్చి పాండిచ్చేరిలో –జిప్‌మర్‌లో–చేర్చాడు. చదువుమీద ఉత్సాహం ఎందుకనో తగ్గింది. "నాకు చదవాలని లేదు. నువ్వు ఎక్కడుంటావో చెప్తే జీవితాంతం నిన్ను చూస్తూ గడిపితే చాలునని వుంది"

"నా రుణం తీర్చుకోవాలని వుందా వెంకీ!"

"కాదు. నీతో కలిసి బతికే క్షణాల్ని దూరం చేసుకుంటున్నానని బాధగా వుంది"

"నేను త్వరగా చచ్చిపోతానని భయమా?"

"ఎంతకాలం నీ తాగుడిని శరీరం భరిస్తుంది? తాగకు. నాకోసం"

"ఓ రోజు నువ్వు చెప్పకుండా మానేస్తాను వెంకీ. తొందర పెట్టకు"

మరో అరగంటకి అడిగాడు. ఆరోజు నిన్ను కొట్టినందుకు నామీద కోపం లేదా వెంకీ"

నవ్వింది. "మళ్ళీ నువ్వు కొట్టినా అలా మారం చెయ్యాలని వుంది– నా కోరిక ఫలించేదాకా?"

నడుస్తున్న కారులోనే "దగ్గరకురా" అని కావలించుకున్నాడు. "నా గుండె మీద తల ఆనించు"

"నిన్ను కొట్టిన బాధ మరిపించే దాకా, నీకోసం బతికుంటాను వెంకీ. నీ స్పెషల్ కోర్స్ న్యూరోసర్జరీ" అన్నాడు.

హఠాత్తుగా మాట మార్చినట్టు –స్పెషల్ కోర్స్ ప్రసక్తి ఎందుకని?!

*****

పాండిచ్చేరీలో ఎందుకనో దిగులు మరీ ఎక్కువయింది. అంత అందమయిన పరిసరాలు–పాపిట దిద్దినట్లున్న బీచి, అల్లరి సముద్రం, సాయంకాలాల్లో అరబిందో సమాధీ–జినియాపువ్వులతోటలూ ఏవీ మనశ్శాంతిని యివ్వలేక పోయాయి. ఎక్కడెక్కడో తిరుగుతాడు రాజా. ఏవో విచిత్రమయిన స్థలాల నుంచి ఫోన్ చేస్తాడు. ఓసారి వేలాంకన్నీ, మరోసారి అహమ్మదాబాదు, అంతలో రాజమండ్రి– యిలాగ.

"ఏం చేస్తున్నావు అక్కడ?"

"గడపబోయే మన జీవితానికి పునాదులు వేస్తున్నాను."

"నేనిక్కడ ఉండలేక పోతున్నాను"

"నాకూ అలాగే వుంది వెంకీ. త్వరగా డిగ్రీ పుచ్చుకో"

గోల్డ్ మెడల్ పుచ్చుకుంది. డిగ్రీ పుచ్చుకునే సమయంలో దగ్గరే వున్నాడు రాజా. ఎందుకో ఆ క్షణం గర్వపడిపోయింది.

"నువ్వనుకున్నట్లు తయారయానా?" అంది గౌను తొడుక్కుని ఎదురుగ్గా నిలబడి.

"ఇంకాస్త ఓపిక పట్టు. యూ ఆర్‌మై గోల్" అన్నాడు. ఆరోజు దాచుకోకుండా పసిపిల్లాడిలా కన్నీరు కార్చాడు. "ఎందుకేడుస్తావు?"

"వెంకీ! నా కలకి ఇంత బలం వుందా అనిపిస్తోంది నిన్ను చూస్తుంటే. నా ఆలోచనల్లో ఇంత ఆత్మ విశ్వాసం వుందా?- వెంకీ! ఒక్క సంవత్సరం నన్ను చూడకుండా గడపాలి!" అని ప్లేన్ టిక్కెట్టు తీశాడు.

"ఏమిటిది?" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగింది

"ఏడింబరోకి ఎగిరిపోతున్నావు?"

"నో!" అని గావుకేక పెట్టింది.

జ్వరంతో వణికిపోతున్న పసివాడు తల్లిని కావలించుకొన్నట్లు కావలించుకున్నాడు.

"వెంకీ! వెంకీ! కాదనకు. ఒక్క సంవత్సరం- పన్నెండు నెలలు- 365 -తర్వాత చచ్చిపోయే వరకు నీతోనే వుంటాను."

ఎందుకింత పట్టుదల! నేను వెళ్తే అతనికేం లాభం? నన్ను ప్రతీక్షణం దూరంగా వుంచాలని ప్రయత్నిస్తాడేం?

ప్లేన్ ఎక్కేరోజు కేవలం పసివాడయి పోయాడు. అల్లరి చేశాడు. అందరి ముందు ఎయిర్‌పోర్టులో ముద్దులు పెట్టుకున్నాడు.

"చూశావా ఈ డెయిరీ-యివాల్టినుంచి 'కౌంట్ డౌన్' ప్రారంభమవుతుంది వెంకీ- ఇవాళ చీకటి పడ్డాక 364 రోజులు"

తర్వాత ఎన్ని ఎన్ని కేబుల్సో! ఎన్ని టెలిగ్రాములో! 360-290-104- పది- ఐదు - ఆరు- గుండెవేగం ఎక్కువయింది ప్లేన్ ఇండియాలో దిగుతూ వుంటే. ప్లేన్ చక్రాల కంటే ముందుగా వాలిపోయింది గుండె. అతని కోసం వెయ్యి కళ్ళతో వెదికింది ఎయిర్‌పోర్టంతా. నిన్న రాత్రే ఆఖరి టెలిగ్రాం వచ్చింది. ఇంత ఆత్రుత పడ్డవాడు కనిపించడేం? ఎక్కడ? ఎక్కడ?

ఏడుపొచ్చింది. టాక్సీ తీసుకు బయలుదేరింది. కాని ఎక్కడికి వెళ్ళాలి? ఎక్కడుంటాడు రాజా? ఎక్కువ శ్రమ పడవలసిన అవసరం లేకపోయింది. ఎయిర్‌పోర్టుకి అరమైలు దూరంలో లారీ ఆక్సిడెంటు-లారీ క్రింద మెదడు పగిలిన రాజా-దూరంగా మోటార్ సైకిలు.

* * * *

ఎప్పుడు ఫెయింటు అయిందో వెంకట లక్ష్మికి తెలీదు. పోస్టుమార్టం గదిలోంచి రెసిడెం టు బెడ్డుమీద పడుకోబెట్టారు.

"మైగాడ్! మైగాడ్!" అంటూ గదిలోకి శామ్యూల్. అతని చేతిలో లేబరేటరీ రిపోర్టు.

"వెంకీ! నమ్ముతావా ఈ విషయం?"

"ఏమిటి" అంది తెల్లబోయి చూస్తూ

"రాజా సంసార సుఖానికి పనికిరాడు. వెన్నుపూసకి పెద్ద యింజరీ!"

'వాట్! నిన్న జరిగిన ఏక్సిడెంటులోనా?"

"కాదు. రైలు ఏక్సిడెంటు రోజుల్లోనేనట. అతని జేబుల్లో ఎనిమిదేళ్ళ పాత రిపోర్టులున్నాయి."

నిశ్చేష్టురాలయిపోయింది. తనకు చెప్పకుండా దాచిన నిజానికి తనద్వారా సాధించవలసిన ప్రయోజనానికీ కేవలం అరమైలు దూరం. ఎనిమిదేళ్ళ కల దారుణంగా లారీ చక్రాల కిందపడి–

మళ్ళీ ఫెయింటయింది ఆమె.

–జ్యోతి, దీపావళి *1981*